

Arizona-Arendsoog

P. Nowee

*Arizona-
Arendsoog*

Company of Books

© P. Nowee

Omslag en illustraties: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: DPS, Amsterdam

ISBN 978 90 8519 844 4

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor alle kwesties inzake het kopiëren zoals bedoeld in art. 16b en 17 van de Auteurswet 1912 (t.b.v. eigen oefening, studie, enz. en/of t.b.v. organisaties, instellingen, enz.) van een of meer pagina's gelieve men zich te wenden tot: *Stichting Reprerecht*, Amsterdam.

Dit is een uitgave van Company of Books, Company of Books is onderdeel van Foreign Media Books bv, onderdeel van Foreign Media Group.

1

Het zal je maar gebeuren...

Het zal je maar gebeuren...

Stel je voor. Je bent een telg uit een oud adellijk Spaans geslacht. Vele tientallen jaren geleden zijn je voorouders van Europa over de grote plas getrokken naar het gebied dat je landgenoten Nieuw-Spanje genoemd hebben. Na vele omzwervingen vestigt je grootvader zich in het noordwesten van dit nieuwe, veroverde land. In een redelijk vruchtbare vallei begint hij een kleine ranch, bijgestaan door zijn vrouw en drie trouwe bedienden. Als hij dertig jaar later sterft, laat hij een treurende weduwe, drie dochters, één zoon, een grote ranch, twaalf man personeel en enkele honderden stuks vee achter. De zoon, die inmiddels drieëntwintig jaar is, neemt de touwtjes in handen en zet het werk van zijn vader voort. Deze zoon wordt helaas niet oud. Als hij zevenenveertig jaar is, komt hij door een ongelukkige val van zijn paard om het leven. In de dikke twintig jaar dat hij 'aan het bewind' is, is de ranch uitgebreid tot een indrukwekkend bedrijf. Nu is het de beurt aan zijn zoon om de touwtjes in handen te nemen. Deze man is jóúw vader, maar jij bent je nog niet bewust van de grote verantwoordelijkheid die op zijn schouders rust, omdat je op dat moment pas zeven maanden oud bent. Je weet niets van het feit, dat Nieuw-Spanje zich intussen vrijgevochten heeft van zijn overheersers en dat de staat Mexico al een flink aantal jaren onafhankelijk is. Daar ben je nog te jong voor. Maar zelfs al zou je ouder zijn geweest, dan had je van die onafhankelijkheid weinig gemerkt. Dat komt omdat je in zo'n uithoek van het land woont, dat nieuws je soms pas na maanden of helemaal niet bereikt!

Als je acht jaar bent, hoor je je ouders praten over een oorlog tussen jouw land en het buurland in het noorden, de Verenigde Staten. Je merkt niets van die oorlog, evenmin trouwens als iemand anders op de ranch. En het klinkt misschien gek,

maar op zekere dag krijgen je ouders en jij van een toevallig passerende sheriff te horen, dat de ranch van je vader niet langer in Mexico maar in de Verenigde Staten ligt! Je hoort dure woorden zoals ‘conflict’ en ‘annexatie’ en je begrijpt er geen snars van. De volgende morgen vertelt je moeder je dat ‘annexeren’ inlijven betekent. Inlijven of doodgewoon... inpikken! De Verenigde Staten hebben domweg één derde deel van het grondgebied van Mexico ingepikt! In het vervolg ben je inwoner van de ‘States’. Je land heet Nieuw-Mexico en maakt als territorium deel uit van de Verenigde Staten.

Je hoort je moeder tegen je woedende vader zeggen: ‘Die beroemde Engelse schrijver Shakespeare zei al “ach, wat doet een naam ertoe”... Nieuw-Spanje... Mexico... Nieuw-Mexico... Wat doet het ertoe?’ Pas een paar jaar later dringt het tot je door wat je moeder toen bedoelde. Er verandert inderdaad eigenlijk niets. Of je nu bij Mexico of bij de States hoort, je merkt er niets van. De ranch ligt in zo’n uithoek, dat je maar zelden een vreemdeling te zien krijgt. Bij die zeldzame gelegenheden krijg je wel eens wat nieuws te horen.

Je bent elf of twaalf jaar als je voor het eerst hoort praten over een ‘gold rush’. Het is een uitdrukking die je niet kent en weer brengt je moeder uitkomst. Ze vertelt je dat ver weg, in een staat die Californië heet, goud gevonden is en dat vele duizenden – ja misschien wel tienduizenden! – daarnaar toe getrokken zijn in de hoop ook een gelukkige vondst te doen.

In de weken die volgen hangt er een vreemde spanning op de ranch. In Californië zijn plotseling veel meer monden te voeden dan normaal en de prijzen van vlees vliegen omhoog. Je vader begrijpt dat daar goede zaken te doen zijn en treft voorbereidingen om met een grote kudde naar Californië te trekken. Als de dag van het vertrek aangebroken is, en je je vader en de negen cowboys die met hem meegaan hebt nagezwaaid tot je ze echt niet meer kunt zien, is het ineens vreemd stil op de ranch. Oh, niet alle cowboys zijn weg... Bovendien, je moeder is er ook nog! Maar toch... Ja, het is gek stil.

En dan komt die vreselijke dag die je de rest van je leven niet meer zult vergeten. Je vader is al een week of vijf, zes weg als op een kwade dag Manuel – een van je vaders jongste cowboys –

uitgeput terugkeert op de ranch. Hij vertelt een afschuwelijk verhaal...

Op een nacht is het kamp van je vader en zijn mannen door veedieven overvallen. Iedereen werd in zijn slaap verrast en in het gevecht dat volgde, hadden zij geen schijn van kans. Alleen Manuel overleefde het, omdat hij op dat moment de wacht hield bij de paarden. Als de dieven met het vee vertrokken zijn, kan Manuel niets anders doen dan zijn vroegere baas en vrienden begraven. Pas vier dagen later komt hij weer in de bewoonde wereld en kan hij een sheriff waarschuwen. Daarna keert hij terug naar de ranch...

Je herinnert je nog heel goed de weken die volgen op dat verschrikkelijke nieuws. Je moeder neemt de leiding van de ranch op zich. Jij bent pas twaalf en moet nog veel leren. Je moeder werkt keihard alsof ze denkt dat ze op die manier haar verdriet kan verwerken. Maar als jij 's avonds in je bed ligt en zij alleen in de grote woonkamer is, hoor je haar soms zachtjes huilen. Dan kruip je uit je bed, je gaat naar haar toe en legt stoer je arm om haar schouders. Je probeert haar te troosten.

De tijd verstrijkt en als je achttien jaar bent, heb je een gesprek met je moeder en zegt ze je dat jij in het vervolg de verantwoording over de ranch moet dragen. Alle begin is moeilijk, maar vijf jaar later is het net alsof het altijd zo geweest is. Je bent helemaal verkikkerd geworden op de enige dochter van je buurman en gelukkig is zij ook gek op jou. Jullie besluiten om te trouwen. De bruiloft wordt een knalfeest en je ziet meer gelukkige en lachende gezichten om je heen dan je in alle jaren sinds je vaders dood gezien hebt.

Je bent nu vierendertig jaar en de gelukkige vader van twee zoons en een dochter. Je vrouw wordt iedere dag liever en knapper, lijkt het wel. Je moeder loopt tegen de zestig en geniet van haar kleinkinderen. Je hebt niet stil gezeten in de afgelopen jaren. De ranch is uitgebreid. Je bezit veel meer vee dan vijftien jaar geleden en hebt zes man extra personeel moeten aannemen.

En dan gebeurt er weer iets dat je leven ingrijpend zal veranderen... Je ranch ligt in een brede vallei, die zijn vruchtbaarheid

dankt aan het water van de Quasama-rivier. De laatste paar jaar lijkt het erop alsof er steeds minder regen valt in de bergen waar de Quasama-rivier haar oorsprong vindt. Een andere verklaring kun je niet vinden voor het feit, dat het waterpeil steeds verder daalt. Je haalt er een deskundige bij uit El Paso, die je echter de verzekering geeft dat juist de laatste vijf jaren 'natter' zijn geweest dan normaal. Het is een raadsel voor je.

De deskundige begint zijn onderzoek. Als hij eindelijk klaar is, zijn er vele weken verstreken en ben jij vele dollars armer. Je zou die dollars lachend betalen als de deskundige je goed nieuws te vertellen had, maar het tegendeel is waar. Uit zijn verslag blijkt, dat de Quasama-rivier een tiental mijlen stroomopwaarts gedeeltelijk ondergronds is gaan stromen. In de bodem onder het wateroppervlak is een breuk ontstaan. In vele duizenden jaren heeft het water het gesteente weggeslepen. Eerst moet er als het ware een kier zijn ontstaan waardoor een kleine hoeveelheid water verdween. Dit water heeft op zijn beurt ondergronds de zachtste gesteenten weggeknabbeld. Zekerheid kan de deskundige je niet geven, maar het is zeer waarschijnlijk dat er onder wat nu nog de bodem van de rivier is, een heel netwerk van gangen ontstaan is. Het klinkt je niet vreemd in de oren. Het wemelt hier in de omgeving immers van onderaardse grotten, van spelonken en van gangen. Je hebt er als kind maar wat vaak in gespeeld en je ingebeeld dat je een beroemd ontdekkingsreiziger bent. Je vraagt je nog af of het misschien zin heeft om met dynamiet de loop van de Quasama te verleggen, maar de deskundige praat je dat uit je hoofd. Niemand weet wat er onder de rivierbodem op dit moment gebeurt en dynamiet kan de zaken béter maar ook sléchter maken.

Je begrijpt dat er niet veel anders op zit dan gewoon doorgaan. Misschien valt het allemaal nog wel mee. Met de hoeveelheid water die de rivier nu nog aanvoert zal de vallei echt niet verdrogen. Je weet dat je bij wijze van spreken op een tijdbom zit, maar je weet niet hoe laat de klok staat. Eén uur? Een jaar? Honderd jaar?

De deskundige reist af naar El Paso en alles gaat weer zijn gewone gang op de ranch.

En dan... op een nacht word je wakker van een donderend lawaai... Je vliegt je bed uit en stormt naar het raam. Je eerste gedachte is, dat een berg in elkaar gestort is. Je voelt een trilling door het huis gaan en je hoort kreten van je vrouw, je moeder en je kinderen. Je weet niet precies wat je doet, maar nog geen minuut later staat iedereen op het erf. Als het woonhuis in elkaar stort, is het hier tenminste veilig. Met een half oog zie je, dat ook de cowboys naar buiten gestormd zijn. Je bent blij dat de maan schijnt zodat je tenminste iets kunt zien. Het is net alsof de aarde onder je voeten nog steeds rommelt. En dan is alles plotseling weer rustig en stil. Héél erg stil... Er ontbreekt een geluid dat er anders altijd is... Dan dringt het langzaam tot je door wat het is. Het woonhuis staat nauwelijks honderd meter van de rivieroever en het eeuwige ruisen, klotsen en kolken van het water hoort bij de geluiden waar je aan gewend bent. En dat geluid is plotseling verdwenen...

Die nacht komt er van slapen niet veel. Zodra het licht genoeg is, ga je met een paar mannen op onderzoek uit. Het eerste dat je ziet, is een bijna droge rivierbedding. Het nog aanwezige water haast zich naar zee alsof het bang is voor altijd in de bergen opgesloten te zullen worden. Op sommige plaatsen waar de bodem wat ingezakt is, zijn al kleine meertjes of poelen ontstaan. Je bent verbijsterd en kunt geen woord uitbrengen.

Onder een doodse stilte rijden jij en je mannen dan stroomopwaarts. Elf mijl naar het noorden krijgen jullie te zien wat er gebeurd is... Over een lengte van een paar honderd meter is de bodem van de rivier verdwenen. Het water van de Quasama komt nog steeds op dezelfde plaats tussen de bergen te voorschijn, maar in plaats van rustig verder te stromen stort het zich nu in een peilloze diepte. De ontstane waterval vormt een schitterend spektakel, maar je kunt er niet van genieten. De enorme wolken opspattend schuim geven je een gevoel van machteloze woede. Als je naar het water in de diepte kijkt en het ziet verdwijnen in spleten en gangen en tussen nieuw gevormde rotsformaties door, begrijp je dat dit het einde betekent van de ranch die je overgrootvader zo lang geleden in deze vallei bouwde. En al ben je dan vierendertig, op dat moment kun je niet anders doen dan huilen.

Het zal je maar gebeuren...

Tja, en toch is dat precies wat er gebeurde met Don Jaime Xavier de Taravilla y Murella! In één nacht werd het levenswerk van vier generaties vernietigd. De vallei zou verdorren, het vee omkomen, het personeel vertrekken en de ranch langzaam maar zeker vervallen tot een ruïne.

Tenzij...

Ja, hier begint ons verhaal eigenlijk...

2

Jaime krijgt hulp

‘Wat vreselijk voor jullie!’ Het was mrs. Stanhope die de stilte verbrak, toen Don Jaime Xavier de Taravilla y Murella eindelijk zweeg.

Haar zoon Bob – die jullie allang kennen als ‘Arendsoog’ – zei niets, maar de blik in zijn ogen vertelde genoeg. Hij was zelf rancher en kon zich heel goed indenken hoe je je moest voelen als alles waarvoor je jaren gewerkt hebt, in één klap vernield wordt.

Ann, Arendsoogs jongere zus, deed geen mond open en scheen overdreven geïnteresseerd te zijn in haar eigen handen. Meestal wist ze met een gekke opmerking wel weer een lach op de gezichten om haar heen te krijgen. Ze vóélde echter, dat ze dat nu niet kon doen.

Alleen Witte Veder – Arendsoogs Indiaanse vriend – leek, uiterlijk althans, volkomen onbewogen. Arendsoog wist echter wel beter. De Indiaan had van kindsbeen af geleerd zijn gevoelens te beheersen en ze in geen geval te laten blijken. Zijn gezicht was nu inderdaad volkomen ondoorgrondelijk, maar zijn ogen verrieden hem!

‘De klap kwam inderdaad heel hard aan,’ knikte Don Jaime. ‘Ik schaam me er niet voor om te zeggen dat ik een paar dagen

volkomen de kluts kwijt was. Ik zag het allemaal niet meer zitten... Mijn vrouw, en niet te vergeten mijn moeder, hadden meer veerkracht dan ik. Urenlang hebben ze op me in zitten praten... Ze trokken zich niets aan van mijn uitingen van machteloze woede... Ik heb in die dagen wel eens dingen gezegd waar ik nu spijt van heb als haar op mijn hoofd. Alsof het hún schuld was! Enfin, om een lang verhaal kort te maken: na een paar dagen hadden zij mij ervan overtuigd, dat het geen zin had om bij de pakken te gaan neerzitten. Als ik níets deed zou de ranch ècht verloren zijn. Ik heb toen een soort vergadering belegd met alle personeel en natuurlijk mijn vrouw en mijn moeder. Ik wilde weten of zij er iets voor voelden om het bedrijf op een andere plaats voort te zetten. Het was heel fijn om te merken, dat iedereen zonder uitzondering achter me stond.'

'Verhuizen dus... Met uw hele hebben en houden,' knikte Arendsoog instemmend.

'Daar komt het wel op neer,' antwoordde Don Jaime. 'Tussen haakjes: kan dat "Don" en "u" niet veranderen in "Jaime" en "je"? Ik ben maar een paar jaar ouder.'

'Gráág!' haakte Arendsoog onmiddellijk in. 'Het praat wat makkelijker, hè. Mijn naam is overigens Bob, mijn zus heet Ann en Witte Veder is gewoon Witte Veder...'

'Noem dat maar "gewoon"!' lachte de ander. 'Menige misdadiger krijgt koude rillingen bij het horen van die naam.'

Alle aanwezigen slaakten een bijna hoorbare zucht van verlichting. Het lachen van hun bezoeker had de spanning gebroken.

'Nog één ding,' ging Don Jaime dan verder. 'Als we elkaar bij de voornaam noemen, dan wel graag goed! Dus niet "Jaime" of op zijn Amerikaans "Jimmy", maar echt op zijn Spaans waarbij de "J" als een "G" wordt uitgesproken...'

'Jawel... Gaaime...' zei Ann op een toon alsof ze tegen de meester van de eerste klas sprak.

Nu schoot iedereen in de lach.

'Je spreekt het in elk geval foutloos uit!' antwoordde Don Jaime. 'En wees maar blij, anders had ik het je honderd keer laten opschrijven...'

'Strafwerk... op mijn leeftijd,' grinnikte Ann.

‘Verhuizen dus,’ probeerde Arendsoog lachend het gesprek weer op gang te krijgen.

Don Jaime knikte. ‘Het was natuurlijk gemakkelijker gezegd dan gedaan. Ik heb een grote veestapel en erg veel personeel in dienst. Als het enigszins kon, wilde ik geen vee verkopen en geen personeel ontslaan. Maar dan had ik natuurlijk wel een lap grond nodig, die minstens even groot was als het land dat ik bezat. Ik ging dus op zoek... In Nieuw-Mexico kon ik het wel vergeten. Erg vruchtbaar is het land niet en de valleien die in aanmerking kwamen, waren allemaal al geclaimd. Ik kwam dan ook al gauw in Arizona terecht.’

Arendsoogs gezicht betrok. ‘Ik ben bang dat de keus hier nog kleiner is dan in Nieuw-Mexico...’

‘Daar dacht ik net zo over,’ bevestigde Jaime, ‘maar... ik had geluk!’ Het klonk triomfantelijk. ‘Ongeveer honderd twintig mijl ten noordwesten van Phoenix stond een ranch te koop. Hij ligt in een redelijk vruchtbare vallei aan een zijriviertje van de Colorado. Het dichtstbijzijnde stadje is Wandon op ongeveer vijfentwintig mijl...’

‘Dat is inderdaad geluk hebben,’ meende Arendsoog. ‘Van daaruit heb je goede afzetmogelijkheden voor je vee. Naar Californië in het westen of in oostelijke richting naar de grote vee-markt in Phoenix.’

‘Ik ben nog niet klaar!’ ging Don Jaime, gelukkig als een kind verder. ‘De ranch waar ik het over had was niet groot genoeg, maar ik ontdekte al gauw, dat een aangrenzende vallei nog niet geclaimd was. Die vallei lag er weliswaar doods en verlaten bij, maar een leek kon zien dat er vroeger een riviertje door gestroomd had. Ik heb toen als de duivel de deskundige laten overkomen, die me al eerder geadviseerd had. Zijn onderzoekingen wezen uit, dat door deze vallei vroeger een riviertje gestroomd had dat zijn water ook uit de Colorado kreeg. Een instorting had de loop van dit riviertje echter geblokkeerd. Volgens de deskundige was het een fluitje van een cent om die blokkade op te blazen. Ik moet bekennen dat ik het razend moeilijk vond om een beslissing te nemen.’

‘Konden jullie niet eerst die blokkade opblazen en als dat

lukte dán pas de grond kopen?’ vroeg Ann, die aan de lippen van hun gast hing.

‘Zoiets blijft niet lang geheim,’ antwoordde Don Jaime. ‘Ik mocht het risico niet nemen, dat iemand mij – al was het maar vijf minuten – vóór was om de grond te claimen als de deskundige succes had met zijn werk.’

‘Ik zou niet graag in jouw schoenen gestaan hebben,’ zuchtte Arendsoog. ‘Het was kiezen tussen twee levensgrote risico’s: de blokkade opblazen en pas als dat gelukt is de grond claimen òf eerst claimen met de kans dat het opblazen van de blokkade niet zou lukken en je geld dus in een onvruchtbare vallei vast zat...’

‘Toch móést ik kiezen. De tijd begon te dringen...’

‘Je koos voor de laatste mogelijkheid,’ veronderstelde mrs. Stanhope.

‘Kunt u gedachtelezen?’ lachte Don Jaime.

‘Dat niet,’ antwoordde Arendsoogs moeder echter. ‘Als alles misgegaan was, zou je hier nu niet met zo’n stralend gezicht zitten.’

‘U hebt voor honderd procent gelijk,’ grinnikte Don Jaime. ‘Ik claimde de grond, betaalde er een habbekrats voor en ging met de deskundige en een paar gehuurde krachten uit Wandon aan het werk. Ik wist wel, dat die kerels me achter mijn rug uitlachten, maar dat veranderde heel gauw toen na een daverende explosie de oude rivierbedding zich razendsnel met water vulde!’

Ann kon niet nalaten van puur enthousiasme in haar handen te klappen.

‘Fantastisch voor je... of eigenlijk voor jullie allemaal,’ zei Arendsoog uit de grond van zijn hart. ‘Zon is er genoeg en nu je ook water in overvloed hebt, durf ik te wedden, dat je die onvruchtbare vallei over zes maanden niet meer herkent.’

‘Man ik ben in maanden niet zo gelukkig geweest!’ vulde Don Jaime aan. ‘Ik popel van verlangen om mijn familie en personeel het goede nieuws te vertellen!’

‘Wat let je dan?’ wilde Ann weten.

Er viel even een stilte, een pijnlijke stilte bijna. Een beetje hakkend als een verlegen schooljongen, vervolgde Don Jaime

dan: 'Ik... eh... ben natuurlijk niet hiernaartoe gekomen om jullie alleen maar mijn verhaal te vertellen...'

'Je hebt hulp nodig?' probeerde Arendsoog hem een duwtje te geven.

Jaime keek hem dankbaar aan. 'Inderdaad... Het wordt een soort volksverhuizing: mijn vrouw en kinderen, mijn moeder, het personeel, enkele honderden stuks vee en een aantal wagens met onze bezittingen...'

'Dat wordt een hele klus,' knikte Arendsoog begrijpend. 'Zeg maar wat wij voor je kunnen doen.'

Don Jaime slikte een paar maal. 'Dank je wel, Bob. Ik heb hier nog meer tegen opgezien dan tegen de beslissing om die onvruchtbare vallei te kopen. Alle verhalen die over jou en je vriend verteld worden zijn dus echt waar.'

'En zwáár overdreven,' vulde Arendsoog haastig aan. 'We zijn echt geen engelen, maar we gaan er allebei – of eigenlijk moet ik zeggen: iedereen in deze kamer – van uit dat je wel een punt achter deze wereld kunt zetten als we elkaar niet helpen.'

'Dacht iedereen er maar zo over,' meende Don Jaime.

'Verbeter de wereld, begin... Enfin, je kent het spreekwoord. Vooruit! Wat kunnen wij doen?'

'Het is niet niks...'

Arendsoog schoot in de lach. 'Moet ik het eruit slaan of trekken?'

'Vooruit dan met de geit... In Nieuw-Mexico ben ik bekend genoeg met de omgeving, maar zodra ik op de hoogte van Duncan de grens overtrek, sta ik in een voor mij volkomen vreemde wereld. Dan moeten we nog van oost naar west dwars door Arizona trekken... Ik kan maar niet vergeten wat er in deze staat, of in dit territorium als je wilt, met mijn vader en zijn mannen gebeurd is...'

'Ik begrijp het,' antwoordde Arendsoog ernstig. Hij herinnerde zich de dag dat zijn vader om het leven gebracht was, nog als de dag van gisteren. 'Je wilt dat wij jullie op die lange tocht beschermen...'

'Niet alleen dat. Wij zijn hier vreemden. Jullie kennen Arizona beter dan wie ook. Jullie weten welke route we het beste kunnen volgen. Jullie kennen de oude trails (sporen of routes

die veetransporten jarenlang volgden). Jullie kennen de gevaren van bepaalde streken...'

Arendsoog dacht na. 'Van Duncan via Phoenix naar het westen... Ik schat dat in vogelvlucht op tussen de tweehonderdvijftig en driehonderd mijl... Tot het San Carlos Lake kunnen we de bovenloop van de Gila River volgen... Dan van Globe naar Phoenix... Dat is zo'n zestig mijl. Maar dan hebben we het zwaartste gedeelte achter de rug. Tot Phoenix mogen we met al dat vee en die vele wagens niet rekenen op meer dan twaalf à vijftien mijl per dag... Als alles meezit zijn jullie in drie à vier weken op jullie plaats van bestemming...'

'Mag ik,' begon Jaime voorzichtig, 'hieruit de conclusie trekken dat jullie me willen helpen?'

'Je komt op een bijzonder gunstig moment. Het is rustig op de ranch. Drie weken geleden hebben we het jonge vee gebrandmerkt en pas over twee maanden moet het vee van de noordelijke naar de zuidelijke weiden gedreven worden. Mijn voorman Jim kan de zaken voorlopig best aan.'

'Ik ben jullie natuurlijk intens dankbaar, maar vergeet niet dat ik nú nog hier zit. Ik moet eerst terug naar Nieuw-Mexico, het transport organiseren en tenslotte van de ranch naar Duncan trekken. Ik wil per se niet dat jullie in de problemen komen omdat jullie ons willen helpen!' wierp Jaime tegen.

'Hoe lang denk je nodig te hebben?'

Nu was het de beurt aan Don Jaime om aan het rekenen te slaan. 'Toen ik vertrok, heb ik instructies achtergelaten om alvast te gaan pakken en het vee zoveel mogelijk in het noordwesten van de vallei bijeen te drijven en te houden... Als we alles op alles zetten, kunnen we een week na mijn terugkeer goed en wel op weg zijn. Er moet weliswaar nog heel wat georganiseerd worden, maar ik offer daar graag een paar keer een deel van mijn nachtrust aan op. Laat ik zeggen... vandaag over vier weken zijn we bij Duncan. Kan dat voor jullie?'

Arendsoog keek Witte Veder even aan en knikte toen. 'Het komt niet op een dag aan. En eventueel wordt mijn vee maar een dag of tien later naar de zuidelijke weiden overgebracht.'

'Dat kunnen we anders best zonder jou,' kon Ann niet nalaten plagend op te merken.